

til Bygningens Fuldførelse indenfor det Lidsrum, som var bestemt. Følgen deraf var forskellige Udgifter, der indtil 31te Marts, da Rigsdagen sluttedes, beløb sig til ialt 98,000 Kr., som vare approberede af den nye Bygningskommission, hvoraf Noget forøvrigt var approberet gennem Ministeriet. Altsaa, inden Rigsdagen var sluttet, var der allerede approberet Udgifter til et Beløb af omtrent 100,000 Kr. Under alt dette forekommer det mig at være uforstaaeligt og uforstaaeligt, at den daværende Minister ikke henvendte sig til Rigsdagen, og at han endog undgik at give Rigsdagen nogen Meddelelse om, hvorledes Sagen egentlig stod; thi de Herrer maa jo erindre, at Theaterbygningen og hele dens Fremme var stillet i et ganske særegent Forhold til Rigsdagen derved, at Theaterloven udtrykkelig bestemmer, at der skal gives Rigsdagen udførlig Meddelelse om Bygningsarbejdets Fremgang og i Forbindelse dermed om Theatrets finansielle Stilling. Der var altsaa i Loven givet Ministeren en særlig Anvisning paa altid at være i Korrespondence med Rigsdagen med Hensyn til, hvad der foregik; men saa er det jo som sagt ubegribeligt, at Ministeren har undgaaet at give en saadan Meddelelse. Det erede Mindretal har beraabt sig paa Udtalelser af Finantsudvalgets erede Ordfører i denne Samling, Udtalelser, som han mener skulde antyde, at der dengang var givet Finantsudvalget Oplysninger om forestaaende Overstridelser. Jeg skulde ikke være fremkommen med dette, dersom ikke netop Mindretallet udtrykkelig havde beraabt sig derpaa, men jeg maa da sige, at den Opfattelse, som det erede Medlem tror at kunne ulede af, hvad der dengang passerede, er i højeste Grad urigtig. Hvad der dengang foregik i Finantsudvalget, var kortelig dette. Da man til 3die Behandling gik ind paa at give Ministeren denne ekstraordinære Bevilling af 38,000 Rd. til Maskineri, sagde jeg, som dengang var Formand i Finantsudvalget, under Konferencen til Ministeren: „Vi give dette, men med den Opfattelse, at det saa ogsaa dermed skal være Slut med Overstridelserne ved Theatret.“ Dertil svarede Ministeren dengang ikke Andet, end at han ikke ansaa det for rigtigt at sige, at dette vilde blive det sidste Punkt; thi ved Opgjørelsen af et saa vidtløftigt Regnskab — eller hvilket Udtryk han nu brugte — vilde der altid kunne vise sig enkelte Overstridelser; men idet han indrømmede, at der ikke kunde blive Spørgsmaal derom uden Bevilling, sagde han tillige, at vi jo havde Kjøbenhavns Kommune at ty til, da der staar i Loven, at Kjøbenhavns Kommune skal yde „mindst“ 250,000 Rd. Saaledes kaldt den høitærede Ministers Udtryk i Finantsudvalget, og jeg tør trygt appellere til ethvert Medlem, som dengang sad i Finantsudvalget, og spørge, om man kunde faae noget andet Indtryk deraf, end at Ministeren mente, at

der vel kunde blive Spørgsmaal om en eller anden lille Gjenstand ved den endelige Regnskabsopgjørelse, men som man i saa Fald kunde hente hos Kjøbenhavns Kommune. Det var som et Udtryk for denne Opfattelse, at den erede Ordfører udtalte sig her i Salen, da han brugte det Udtryk, hvortil Mindretallet nu sigter, nemlig at der var kommet Oplysninger og Antydninger i Finantsudvalget om mulige Overstridelser, men at disse maatte man da henvise Ministeren til at søge dækkede hos Kjøbenhavns Kommune. Dette skete netop under Indtrykket af, hvad Ministeren selv havde sagt. Men Ministeren sagde altsaa dette den Gang i Finantsudvalget 3 Uger efter, at han havde givet Statsraad Meldahl Fuldmagt til at afholde hvilkensomhelst Udgift, som han ansaa for nødvendig. Jeg indrømmer, at der kan være Spørgsmaal om Overstridelser og om Afholdelsen af ubevilgede Udgifter, men det maa da ogsaa ske under en meget nøie Overveielse af enhver Skilling, som en Minister under saadanne Forhold anser sig forpligtet til at udgive. Men at man ikke alene skulde overdrage denne Myndighed fra Bevillingsmyndigheden til Administrationen, men at endog Administrationen paa sin Side skulde være i Stand til at transportere den til en hvilkensomhelst Mand fra Gaden, det forekommer mig at være i saa høj Grad en Overstridelse af Administrationens Competence, at jeg ikke tror, at Rigsdagen vil finde sig deri — Det erede Mindretal gjorde gjældende, at Ministeren ikke kunde søge Bevillingen, fordi det hele Bygningsforetagende da vilde være standset. Jeg forstaaer ikke denne Betragtning. Dersom Byggearbejdet kunde fortsættes uden Bevilling, naar Rigsdagen ikke vidste det, hvad i al Verden skulde der være i Veien for, at det ogsaa kunde fortsættes, naar Rigsdagen vidste det? Det er meget muligt, at Rigsdagen vilde gribe ind og sige: Punktum; men det blev virkelig Rigsdagens Sag og ikke Ministerens. At det, at Ministeren kom til Rigsdagen med Forlangende om Bevilling og med Meddelelse om, at der var Overstridelse, skulde føre til en Standsning af Arbejderne, er for mig aldeles ubegribeligt, og jeg tror heller ikke, at det er let begribeligt for Noget. Hvad Rigsdagen vilde have gjort i saa Tilfælde, skal jeg ikke i dette Øieblik udtale mig nærmere om, men jeg er ikke enig med det erede Medlem for Nørresundby (Suel) i, at Rigsdagen uden videre vilde have givet disse Bevillinger; den vilde have haft mange andre Veie at gaa. Den kunde f. Ex. have sagt som saa: Vi lade dette gaa i Løbet af en Maaned; have I da ikke fra anden Side skaffet de fornødne Penge til Fuldførelsen, standse vi. Den kunde ogsaa have sagt saaledes: Vi finde os ikke i, at der er nedsat en Bygningskommission med bevillende Myndighed; vi ville, at disse Arbejder skulde gaa deres rolige Gang; vi henholde os til den ældre Bygnings-